

פליטים דה'לונס
 מהמוזלה המילחמתית, ההורים מודאגים ממנה. למטה: אם וילדה בפתח ביתם, ליד הגבול. מישפחה נוצרית ששכרה בית במירזח אחרי שברחה מביתה במערב ביירות. הילדים נהנים וממתינים, מתוך החשש פן הפעולה הז' צבאית אכן תתבצע.

החיילים עולים
 במוצאי־שבת נסגר המחסום בדרום ביירות למעבר כלי־רכב אזרחיים, כדי לאפשר לכוח ישראלי לנוע לעבר גבול מערב ביירות. הכוח שעלה למשימה חולף על פני חיילים שנופפו לעברו.

חלקם חושבים לחזור לבית, כי לדעתם צה"ל לא יכנס לעיר. הם עדיין יושבים וממתינים, מתוך החשש פן הפעולה הז' צבאית אכן תתבצע.

ברחוב סמי סולאק באיזור טיונה, בי גבול בין ביירות המערבית והמזרחית, התנועה סואנת. החנויות הפתוחות וחיילי המיסחר הערים משכיחים את המלחמה המתנהלת ממש באותה העיר. ברחוב אחד קרוב יותר לגבול, שולטת דומיית־מות. הבתים ההרוסים כאן כאן הם תיזכורת אילמת לקרבות בין הסורים והפלסטינים לפני שש שנים.

מורה־הדרך הפלנגיסט פתח בהרצאת־תעמולה ארוכה על שהתרחש כאן ובתל־אל־זעתר. לא נעים לו להיזכר בכך כי הסורים נכנסו ב־1976 ללבנון כבעלי־בריתם של הנוצרים ולהחמו נגד הפלסטינים. "היו פה קרבות בין הפלסטינים והי אוכלוסיה האזרחית", הוא אומר.

מפקד עמדת הפלאנגות בשכונה מולך אותנו בין הבתים ההרוסים, ומורה לנו להתקדם שפופים, פן יירו עלינו הפלסטינים שבבניינים ממול. באחד המיבנים אני מבחינה בשלושה נערים לבושי־מדים, היושבים להם בשקט ומביטים אלינו. הר פלנגיסט אינו מרשה לנו להמשיך לשהות במקום, פן מישהו יחליט להתחיל לירות.

הבתים ברחוב הרוסים ומטים לנפול, אך פה ושם יש דירות מאוכלסות. כמו רוח־רפאים ניצב יוסוף על מירפסת ביתו, בקומה השלישית של בית פגוע. בבית ממול יש עמדה פלסטינית, אך הוא אינו פוחד. "מה יש לפחד", הוא שואל בי פליאה, "כאן גרים רק המתים".

באותו הזמן נעים נגמ"שים לעבר הר גבול בין שני חלקי העיר, כדי להדק את הכיתור, "להגביר את הלחץ פסי־כולוגי" ולהביא בכך, אולי, להתפנות־מרבצון של הפלסטינים מביירות. השאלה אם יפרצו לתוך ביירות המערבית מעסיקה מאוד את התועמלנים הפלנגיסטים ואת העיתונאים הרבים על גג מלון אלכסנדר, בחלק המזרחי, שממנו רואים את כל הרובעים המערביים. היא מעסיקה פחות את החיילים הקרביים, ששבעו מהמלחמה ומשוכנעים, כי טראגדיה זו לא תתרחש.

ליוסי מחיפה מלאו אתמול 31 שנים. חבר, שחזר מחופשה, הביא לו עוגת יום־הולדת. ששלחה אליו אשתו. הוא מחד כה לרגע שגם הוא יישלח לחופשה הביתה. הוא היה רוצה להאמין, שהחופשה הזאת תהיה השיחרור שלו משרות־המילואים. "אני רוצה לנסוע לאחי, שנישא בחו"ל, אבל לא מעז לבקש זאת", הוא אומר, ואז פורץ בהתבטאות בוטה: "הביאו לכאן את הסדירים, כדי לבצע את אימוניהם. הם ממילא צריכים להעביר את ימיהם שלהם בצבא, אז מה זה משנה היכן הם יעשו אותם?"

"אני שבעתי כבר מזה, לא מאמין ש־המלחמה הזאת היתה חיונית. מדאיג א־תל, שחושבים להשלים את המלאכה בי מערב ביירות."

החיפאי המשופם מצטער לרגע על דבר ריו, ומתנצל: "לא ישנתי כל הלילה, אני לא מסוגל לחשוב על מהלכים ש־נקבעים בפיקוד. רק על עצמי אני חושב, ולא יכול להתגבר על הסלידה שלי מי־לוחמה לשם פיתרון בעיות של עם אחד, קילומטרים רבים מגבול קריית־שמונה ו־נהריה. נראה לי, שהשהות שלנו פה אינה מובילה לכלום."

כאן גרים

רק המתים

ב כחלוי, ליד ג'מעור, גר בבניין רב קומות לבנוני יחידי, ניקולא הרוק. רק הוא נשאר בבית, שעה שהתנהלו בי איזור קרבות בין הצבא הישראלי והסורי. זה היום הראשון, שבו הוא מבחין בי־מסוק לבנוני החג בשמי לבנון. כאיש ששרת בכוח הלבנוני, הוא מתמלא גאווה למראה הממחיש לו שהשקט חזר לאיזור. הוא מוביל אותנו אל מישפחה ממערב ביירות, ששכרה בית סמוך.

לפני שבוע ברחו שלושת האחים עם נשותיהם וילדיהם, אחרי שקראו כרוזים שחיל־האוויר הטיל על שכונתם. אין להם תעסוקה במקום החדש, הרחק מביתם. הילדים משחקים בכדורי־רובה כמו בצע־צוע. המבוגרים מחבקים תינוקות רכים, ומחשבה אחת מטרידה אותם: האם יפגע הרכוש שהשאירו בביתם במערב בירות?